והביא כל צאן קדר בעזרה. ותימה הא [ה] אין מביאין חולין בעזרה ויש לומר דלגבי דוקא בעזרה אלא בהר הבית א:

שבירתך פתוחה. פ"ה לשון כירה ממש וגרמא דר"ל כמו ויכרה להם כירה גדולה (מלכים ג א):

נדרים ונדבות יוכיחו. פ"ה שמותר להדיוט במקום שמותרים להדיוט לעשות כל צרכו כגון ביום טוב מקורין ליקרב לגבוה אפילו שלמים וכל שכן עולות ומאי קא מפלגי [ו] מר סבר נדרים ונדבות אין קריבין פרש"י ת"ק לאמר נדרים ונדבות יוכיחו ומר סבר אפילו שלמי נדרים ונדבות קריבין ביום טוב מדקאמר במקום שמותר להדיוט כגון שלמים דהוו נדרים ונדבות אלמא ס"ל לת"ק נדרים ונדבות קריבין ביו"ט ומקורין לגבוה כגון עולה אבל שלמי שלום [ז] לאמר ומה במקום שכירתך פתוחה כו' משמע אפילו דשלמים אלמא ס"ל לת"ק נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט וקשה להאי פי' דבפ' אלו עוברין (פסחים דף מז. ושם) אמר בהדיא וסבר לה כמאן שלום דאמר בשלמים משמע אבל נדרים ונדבות קריבין ביו"ט מדלא מוקי ליה לומר לכם ולא לגבוה אלמא דסבירא ליה לאפוקי שלום דנדרים ונדבות קריבין ביו"ט לכם ולא לגברים. ד"ה נמי דרשי לכם ולא לגבוה למעוטי נדרים ונדבות כדפי' בפ"ק (דף יב. בד"ה השומט) אלא נקט כותים וכלביס דפסיקא ליה: **מאי** ביניהו כגון שנטמא. ול"ת נימא לאיכא ביניהו כגון שנטמאו מיעורים או שנאבדו ללבינא זריק הויל ואיכא בשר ולבינא בר רב הונא לא זריק כיון שנטמאו המיעורין ומי אר"ר שמעון מקולי ר"ר דלבינא בר רב הונא מודה להא דלבינא לזורק את הדם על מנת להמיר (ב) בהכלה דהוי זורק חוכל נפש ומאחת ושמחת יום טוב אבל זורק לחוכל למחר ס"ל דלבינא בר רב הונא מודה דלא זורק ולא מהני ליה כלום ואפילו הכי אמר לא יזרוק אלא אם כן יש לו בית קבול לשלמים שיאכלו למחר ואין יכול להקטיר המיעורין מבעוד יום הוי כאילו נאבדו או נטמאו [ג] אבל לבשר ולעלות היום ולא יאכל מן הבשר: **ואם זרק.** ולא נמלך: הולצה

והביא כל צאן קדר שבירושלים והעמידן בעזרה ואמר כל מי שרוצה לסמוך יבא ויסמוך ואותו היום גברה ידן של בית הלל וקבעו הלכה כמותן ולא היה שם אדם שערער בדבר כלום: שוב מעשה בתלמיד אחד מתלמידי ב"ה שהביא עולתו לעזרה לסמוך עליה מצאו תלמיד אחד מתלמידי ב"ש אמר לו [ו] מה זו סמיכה אמר לו מה זו שתיקה שתקו בנזיפה והלך לו אמר אביי הלכך האי צורבא מרבנן דאמר ליה חבריה מלתא לא להדר ליה מלתא טפי ממאי דאמר ליה חבריה דאיהו אמר ליה מה זו סמיכה וקא מהדר ליה מה זו שתיקה: תניא [ז] אמרו להם בית הלל לבית שמאי ומה במקום שאסור להדיוט מותר לגבוה מקום שמותר להדיוט אינו דין שמותר לגבוה אמרו להם בית שמאי נדרים ונדבות יוכיחו שמותר להדיוט ואסור לגבוה אמרו להם בית הלל מה לנדרים ונדבות שאין קבוע להם זמן תאמר בעולת ראייה שקבוע לה זמן אמרו להם בית שמאי אף זו אין קבוע לה זמן דתנן [ח]מי שלא חג ביום טוב ראשון של חג חוגג והולך כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג אמרו להם בית הלל אף זו קבוע לה זמן דתנן [ט]עבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו אמרו להם בית שמאי והלא כבר נאמר [י]לכם ולא לגבוה אמרו להם בית הלל והלא כבר נאמר לה' [יא]כל דלה' אם כן מה תלמוד לומר לכם [יב]לכם ולא לכותים ולא לכלבים: [יג]אבא שאול אומרה בלשון אחרת ומה במקום שכירתך פתוחה כירת רבך פתוחה במקום שכירתך פתוחה אינו דין שכירת רבך פתוחה וכן בדין [יד]שלא יהא שולחנך מלא ושולחן רבך ריקן במאי קא מפלגי מר סבר נדרים ונדבות קריבין ביום טוב ומר סבר [טו]אין קריבין ביום טוב אמר רב הונא [טז]לדברי האומר נדרים ונדבות אין קריבין ביום טוב [יז] לא תימא מדאורייתא מחזא חזו ורבנן הוא דגזרי בהו גזירה שמא ישהה אלא אפילו מדאורייתא נמי לא חזו [יח]דהא שתי הלחם דחובת היום נינהו וליכא למיגזר שמא ישהה [יט]ואינו דוחה לא את השבת ולא את יו"ט: איבעיא להו לדברי האומר נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט [כ]ושחט מאי רבא אמר זורק את הדם על מנת להתיר בשר באכילה רבה בר רב הונא אמר זורק את הדם על מנת להקטיר אימורין לערב מאי ביניהו איכא בינייהו נטמא בשר או שאבד לרבא לא זריק לרבה בר רב הונא זריק מיתיבי [כא]כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן או ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן הדם יזרק והבשר יאכל ואם היתה שבת לא יזרוק ואם זרק הורצה

מקום שמותר להדיוט. שכל שמקור לעשות להדיוט כלום מותר לגבוה תמידין ומוספין: **מקום שמותר להדיוט.** י"ט דכתיב (שמות יב) הוא לבדו יעשה לכם כל לד לנרכי אכילה: **אינו דין שמותר לגבוה.** כל נרכי אכילת מזבח ומפילו עולת לחייה: **נדרים ונדבות יוכיחו.** ת"ט מקום שמותר להדיוט הוא ומתם מודים לנו שאסורים להקריב והן נרכי גבוה: **לף זו קבוע לה ומן כו'.** ויש לחוש שמא יפשע או ילחם [כ] בשלמי ימי המועד ולא יביא: **והלא נכרי נאמר בה'.** ומגותם לותו חג לה' [כא]: **אומרה בלשון אחרת.** להאי קל ומומר דבית הלל לעיל: כיצד. יש לה בית קבול לקבל שתי קדרות ושייך למימר בה שתומה ופתוחה: **כמאי קמפלגי.** שבת שחול ותגא קמא שבת שחול לא אמר ממי לה שבת בית שמאי נדרים ונדבות יוכיחו שבת נדרים ונדבות אין קריבין ומר סבר שבת שחול כל"ע: (ב) ד"ה מאי וכו' לשבת כשאר ימות השנה דהוי [כב]שבת כשאר ימות השנה:

לא גמ' אמר ר"ה וכו' לף מימא מדאורייתא מחזא חזו. כ"ג עיין מהרש"ל ומ"ש עליו בשער המלך פ"ל מהל' מגיגה הלכה ח דף סל ע"ל בד"ה ולא:

מוסף רש"י

מי שלא חג ביום טוב ראשון של חג. שלא הביא חגיגתו ביום הרגלו של חג (חגיגה ט.). ויום טוב האחרון של חג. מוגג שמיני עלמא, ותש"ג דרגל בפני עלמו הוא כי משלומין לרגלון (שם). לכם ולא לכותים. שבל לגבוה שרי (פסחים מז.). גזירה שמא ישהה. קרבנות כל השנה שיהא נודר ונודב, ולא יקריבם עד הרגל ומפלג מכוון וממתין מלמכמו עד המועד, ועול שמא יעבור בגל תמחר (מנחות ק:). דהא שתי הלחם כו' וליכא למגזר שמא ישהה. שהרי אין יכול להקריבם שלא בו ביום (שם). בין לפני זמנן. קודם עלרת, בין לאחר זמנן. לאחר עלרת (מנחות מח.). הדם יזרק. שלא לשמן (שם ונזיר כח:). והבשר יאכל. ואף על פי שהכבשים עלמן מותרין, דקיימא לן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשירין חלא שלא עלו לגבוה לשם מובח, אימא הוא דמתחלי כשלמים בעלמא, שבל לשם שלמים אין כשירין אלא עלו לגבוה לשם מובח שלא לשם שלמי נדבה עלייהו מי ימילנו (פסחים יג:). ואם היתה שבת. שבלה לשמן קמי עלרת ועלרת ושבת היא (מנחות מח.).

מוסף תוספות

א. כלומר בעזרת ישראל אבל בעזרת כהנים לא. רשב"ם. ב. דהא אמרי' בפ' פסחים [נט:] והקטיר עליה הכהן והדר נאמר והיה החזה לאהרן וכו' דמשמע התם דקודם הקטרת אימורי' אינו רשאי לאכול הבשר. הרמב"ן. ג. [ו]מצי אכיל בשרא בזרקת דם כדכתיב ודם זבחיך ישפך והבשר תאכל. שיטה.

רבינו חננאל

תניא אמרו ב"ה לב"ש, ומה בעת שאסור להדיוט בשבת מותר לגבוה, שנאמר וביום השבת שני כבשים וגו', בעת שמותר להדיוט ביו"ט, שנאמר אך אשר יאכל לכל נפש וגו', אינו דין שמותר לגבוה כו'. אמר **רבינא** לדברי האומר נדרים ונדבות אין קרבין ביו"ט לא תימא דמדאורייתא חזו לאיקרובי ביו"ט ורבנן הוא דגזרו בהו גזירה שמא ישהה אותן. כלומר יאמר בשאר ימות השנה אני טורח במלאכה, איני יכול לעלות ולהקריב קרבן, הנה כשאעלה לחוג ביו"ט אקריב נדרי, לפיכך גזרו שלא יקרבו נדרים ונדבות ביו"ט, אלא אפילו מדאורייתא, נמי לא חזו, דהא שתי הלחם חובת היום הן וליכא למגזר שמא ישהה, ואין עשייתן דוחה לא שבת ולא יו"ט. ומיבעיא לן לדברי האומר אין קרבין ביו"ט, עבר ושחט נדרים ונדבות ביום טוב מאי, רבה אמר זורק את הדם להתיר בשר לאכילה, ואם נטמא הבשר או שאבד אינו זורק. **רבה בר רב הונא** אמר זורק הדם להקטיר אימורין לערב ואע"פ שנטמא הבשר זורק. ואותבינן עליה מהא כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן שהן שלמי צבור, כדכתיב ושני כבשים לזבח שלמים, או שחטן לשמן קודם עצרת, או לאחר עצרת, הדם יזרק והבשר יאכל, ואם היתה שבת לא יזרוק, ואם זרק

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה נדרים וכו' במאי קא מיפלגי פרש"י דמר סבר ת"ק דאמר נדרים ונדבות יוכיחו נדרים ונדבות אין קריבין ומר סבר שבת שחול כל"ע: (ב) ד"ה מאי וכו' לשבת כשאר ימות השנה דהוי [כב]שבת כשאר ימות השנה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' אמר ר"ה וכו' לף מימא מדאורייתא מחזא חזו. כ"ג עיין מהרש"ל ומ"ש עליו בשער המלך פ"ל מהל' מגיגה הלכה ח דף סל ע"ל בד"ה ולא:

נה א מיי' פ"ל מהל' מגיגה הלכה [ד] ז:
נו ב מיי' שם הלכה ו:
נז ג מיי' פ"ל מהלכות י"ט הלכה יג סמג לאוין עה טוש"ע או"ח סי' תקיב סעיף ג' וסעיף ג:
נח ד מיי' פ"ל מהלכות מגיגה הלכה ח:
נט ה מיי' פ"ח מהל' תמידין ומוספין הלכה ח:
ס ו מיי' פ"ב מהל' שגגות הלכה יל וש"ס שם:
סא ז מיי' פט"ו מהל' פסולי המוקדשין הלכה יט: